

менно утрошенъ отъ ужасното отвращеніе, происходяще отъ думыгѣ на благородныя Арагонецъ « *мръсна роля за единъ рыцарь Кастилецъ.* » Тѣзи думы породиха въ него бездна отъ дълбоки и серіозны размышленія. « Христіане, думаха му тѣ, ще станешъ воинъ Христовъ и бранителъ на вѣрата. » А разумътъ му прилагаше : « рыцарю, твоята неосквернена сабя ще служи на епитрахилыгѣ и на камилавкыгѣ; ще продадешъ свободата си и ще ти са отнеме съвѣстгата. » Но донъ Карлосъ не бѣ нито богословъ, нито философъ за да рѣше мъчныгѣ тѣзи въпросы. Той обичаше доня Изабелла, но осѣщаше че донъ Хименесъ имаше право. Въ една таквасъ вжтрѣшна борба са той намѣрваше богато другыгѣ искатели на *santo to* стигнахъ предъ трона на инквизитора.

Петръ Арбуезъ като преглѣда съ пронизителныя си погледъ сячкыгѣ и не видѣ донъ Карлоса обърна си полека главата къмъ троня на герцога де Мондеяра. Въ сжщата тѣзи минута старыйгѣ герцогъ, като тикаше съ ржка момѣка, рече му :

— Тѣй ли показвате, донъ Карлосе, ревността си къмъ божіята служба ?

— Господине, отговори момѣкътъ, сумнявамъ са да ли ще съмъ способенъ . . .

— Каква чудна точностъ ! Не си ли благороденъ ? . . .

— Юноше, пое герцогъ Медина-Челли, тѣй ли отговаряте на моето благоволеніе къмъ васъ ?

— И за мене, приложи очарователныйгѣ погледъ на Изабелла, нема ли да сторите иѣщо !

Донъ Карлосъ треперяше отъ срамъ, недоумѣніе и негодование. Той ако и да любяше страстно, кльѣше вжтрещно себе си дѣто са съблзани да са еви на тѣзи церемонія. Отъ друга страна герцогъ де Мондеяръ разгнѣвентъ отъ туй му поведеніе.